నెం.616

– కొమ్మూరి సాంబశివరావు

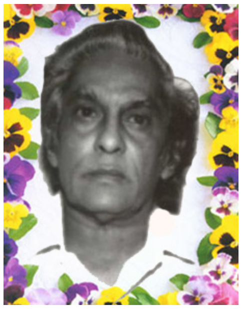

(క్రిందటి సంచికనుంచి కొనసాగింపు)

యుగంధర్ తల వంచుకున్నాడు. రక్షించవలసిన వాడు తను. తనవల్ల ఇందరు యింత ఆపదకి లోనైనారు. ఇప్పుడు తన ప్రాణాన్ని రక్షించే భారం ఈ అమాయిక, నిస్సహాయ ప్రయాణీకులదా? మే చేయాలి? ఏది న్యాయం? యుగంధర్ లేచి నిల్చోబోతున్నాడు.

"నేనే యుగంధర్ని."

వెనక్కి తిరిగి చూశాడు. ఏభై ఏళ్ళ అతను నిలబడ్డాడు.

"నేనే యుగంధర్ని" అరవయ్యేళ్ళ అతను ముందుసీట్లో నిల్చున్నాడు.

"ఆడవేషం వేసుకుని వచ్చాను. నేనే యుగంధర్ని."

లావుగా, భారీగావున్న ఒక నలభయియేళ్ళ యువతి నిల్చున్నది. అలా ఒక ముప్పయిమంది, యుగంధర్ని నేనే అంటూ లేచి నిల్చున్నారు.

యుగంధర్‌కి తెలియకుండానే గుండె గర్వంతో నిండిపోయింది.

తన ప్రాణాన్ని కాపాడడానికి ఇంతమంది సిద్ధపడ్డారా? అంతమాత్రాన అందరి ప్రాణాలు తను బలి యిస్తాడా. ఈ హైజాకర్స్‌ని ఎలా లొంగతీయడం. అక్కడున్న ఇద్దర్నీ ఎలాగో బలప్రయోగంతో, కిటుకులతో లొంగదీసుకున్నా కేబిన్‌లో వున్న కమాండర్ జనార్ధన్ ప్రాణం విషయం.

"ఆగండి. అందరూ అబద్ధాలు చెప్పకండి. నాకోసం మీ ప్రాణాలు త్యజించకండి. నేనే యుగంధర్ని" అంటూ లేచి నిలబడ్డాడు యుగంధర్.

పకపకా నవ్వాడు హైజాకర్. "ముసలివాడివి. నడుం వొంగి తల మెడమీద నిలవడంలేదు. నువ్వు యుగంధర్‌వా? ప్రయాణీకులారా! ఆ యుగంధర్ ప్రాణాలని కాపాడడానికి మీరు మీ మీ ప్రాణాలని ఆపదలోకి తెస్తున్నారు. అందరూ కూర్చోండి. అసలు యుగంధర్ నిలుచోవాలి. లేదా ఈ పాప" అంటూ పిస్తోలు పాప తలమీద గురిపెట్టి మీటమీద వేలుపెట్టాడు హైజాకర్.

ఏం జరిగిందో ఎవరికీ తెలియలేదు. విమానం యిటూ, అటూ మబ్బుల్లో యిరుక్కున్నప్పుడు పైకి కిందకీ, ఎగిరిపడినట్టుగా పక్కలకి యిటూ అటూ వొంగిపోతోంది. పైన రాక్స్‌లో వున్న కోట్సు, బ్లాంకట్సూ, కిందపడుతున్నాయి. నిల్చున్నవాళ్ళు నిలుచోలేక, అటూ యిటూ పడుతున్నారు. కుర్చీలో కూర్చున్నవాళ్ళు ఉయ్యాలలో ఊగుతున్నట్లు ఊగుతున్నారు.

"ఢాం"

"ఢాం"

రెండుసార్లు పిస్తోళ్ళు పేలాయి. ఎవరు ఎవర్ని కాల్చారో ఎవరికీ తెలియదు. ఎవరూ తెలుసుకునే, పట్టించుకునే స్థితిలో లేరు. పిల్లల ఏడుపులు, ఆడవాళ్ళ అరుపులు, మొగవాళ్ళ కేకలు, విమానం పడిపోతుందనే భయంతో, స్థయిర్యమూ, ధైర్యమూ పోగొట్టుకున్న ప్రయాణీకుల రోదనలతో, విమానం హోరుతో ఎగిరి ఎగిరిపడుతూ, పక్కలకి వొంగి లేస్తూ దారీ తెన్నూలేకుండా రెక్కలు విరిగిన పక్షిలా పడిపోతున్నట్లున్నది.

"ఫ్లయిట్ నెంబర్ 707 - కమాండర్ జనార్థన్... రిపోర్టింగ్ కంట్రోల్ రూం."

"కంట్రోల్ రూం. కాన్‌టాక్ట్. ఎస్టాబ్లిష్‌డ్ రిపోర్ట్!"

"మూడు శవాలు, లాండింగ్ క్లియరెన్స్ ప్లీజ్."

"క్లియరెన్స్ - రన్ వే ఫోర్. మూడు శవాలు ఎవరివి?"

"తెలియదు."

"కంట్రోల్ రూం... అర్జంట్ ఇన్‌ఫర్మేషన్... డిటెక్టివ్ యుగంధర్ సేఫ్? రిపోర్ట్"

"సారీ! ఇన్ఫర్మేషన్, యుగంధర్ డెడ్"

"ఫ్లయిట్ 707, కమాండర్ జనార్ధన్!"

"యస్ రిపోర్టింగ్ కమాండర్ జనార్థన్ లాండింగ్. రన్ వే ఫోర్"

"యుగంధర్ చనిపోయారా? రాజు? కాత్యా?"

"ముగ్గురూ చనిపోయారు. సారీ నేనేం చేయలేకపోయాను."

"హైజాకర్స్?"

"పారాచూట్సుతో దిగేశారు."

"ఆల్ రైట్ క్లియరెన్స్ ఫర్ లాండింగ్. ఆంబులెన్స్ కమింగ్."

2

చేతికర్ర సహాయంతో సేట్ గోవిందదాస్ మెట్లు దిగాడు. చేతిలో పెద్ద బ్రీఫ్‌కేస్ తీసుకుని సుధాకర్, భుజానికి పెద్ద హేండ్‌బేగ్ వేళ్ళాడేసుకుని ఎడ్మండ్ విమానం దిగారు. సేట్ గోవిందదాస్ నెమ్మదిగా నడుస్తున్నాడు. తతిమ్మా వాళ్ళందరూ త్వరత్వరగా వెళ్ళిపోతున్నారు.

స్పెషల్ బ్రాంచి డైరెక్టర్ బండార్కర్ తలవంచుకుని, విచారంతో నెమ్మదిగా విమానంవైపు వెళుతున్నాడు. బండార్కర్‌కి ఎదురుగా వచ్చి సెల్యూట్ చేశాడు కమాండర్ జనార్థన్. తలవూపి, బండార్కర్ ముందుకి సాగిపోతున్నాడూ. అతని పక్కనే నడుస్తూ, ఏదో చెపుతున్నాడు కమాండర్.

సేట్ గోవిందదాస్ పెట్టెలు రెండూ వచ్చేందుకు దాదాపు అరగంట పట్టింది.

టాక్సీ ఎక్కి "హోటల్ రంజిత్" అని చెప్పాడు డ్రయివర్‌కి. దాదాపు ముప్పావుగంట పట్టింది రంజిత్ హోటల్ చేరుకునేందుకు.

"గది రిజర్వ్ చేసుకున్నారా?" అడిగాడు హోటల్ రెసెప్షనిస్టు.

"లేదు. ఖాళీలేదా?"

"చూస్తానుండండి. డబుల్ రూం వుంది. సింగిల్ రూం లేదు."

"అదే యివ్వండి" అన్నాడు ఆయాసంతో సేట్ గోవిందదాస్.

హోటల్ కుర్రాడు సామానులు లిఫ్ట్‌లో పెట్టాడు. మూడో అంతస్తులో వున్న గదికి చేరుకున్నాడు గోవిందదాస్. గది తలుపు తెరిచి, సామానులు పెట్టి ఏమైనా కావాలా సార్?" అడిగాడు బాయ్.

"ఒక కప్పు కాఫీ" అన్నాడు గోవిందదాస్. హోటల్ బాయ్ గది తలుపు దగ్గరకేసి వెళ్ళిపోయాడు. గోవిందదాస్ టెలిఫోన్ రిసీవర్ తీసి "ప్లీజ్ గివ్ మీ ద కనెక్షన్ టు హోటల్ రాజధాని"

"యస్ సార్. స్పీక్ ఆన్"

"హల్లో, మీ హోటల్‌కి సుధాకర్ అనే అతను వచ్చి వుండాలి. అతని రూంకి ఫోన్ కనెక్ట్ చేస్తారా?"

"యస్.. సర్"

అంతలో తలుపు తెరుచుకుంది. రూంబాయ్ ట్రేలో కాఫీ పాట్, కప్పు తీసుకుని వస్తున్నాడు.

"హల్లో" అన్నాడు గోవింద దాస్. రూంబాయ్ ట్రే బల్లమీద పెట్టి గోవిందదాస్ చేతిలో ఫోన్ తీసుకుని హుక్ మీద పెట్టి, "మీ అసిస్టెంట్‌తో తర్వాత మాట్లాడవచ్చు... అవకాశం వుంటే" అన్నాడు. రివాల్వర్ గోవిందదాస్ ఛాతీమీదకి గురిపెట్టి.

"ఏమిటిది?" అన్నాడు గోవిందదాస్.

"బొత్తిగా మేము అంత చవటలమని ఎందుకు అనుకున్నారో అర్థంకాలేదు మిస్టర్ యుగంధర్. కదలవద్దు. అలాగే కూర్చోండి. సైలెన్సర్ వున్న రివాల్వర్ ఇది" అన్నాడు రూంబాయ్ వేషంలో వున్న అతను.

"ఎవరు నువ్వు?" అడిగాడు మారువేషంలో వున్న యుగంధర్.

"మర్చిపోయారా? ఇదివరలో మనం ఒకసారి తటస్థపడ్డాం. అప్పుడు నా కోడ్ నెంబర్ వేరు."

"ఇప్పుడు?" అడిగాడు యుగంధర్.

"నెం 616" అంటూ రూంబాయ్, యుగంధర్‌కి దూరంగా కుర్చీలో కూర్చుని రివాల్వర్ యుగంధర్ వైపు సూటిగా గురిపెట్టి వుంచి "తలుపు లోపల తాళం వేశాను. బయట 'డునాట్ డిస్టర్బ్' బోర్డు వుంది. ఎవరూ రారు. సావధానంగా మాట్లాడుకోవచ్చు" అన్నాడు 616. టెలిఫోన్ మోగింది. అయినా యుగంధర్ తియ్యలేదు. యుగంధర్ ఆశ్చర్యానికి అంతులేదు. లక్షా, తొంభయి ప్రశ్నలు మెదడులో తిరుగుతున్నాయి. యుగంధరూ, రాజూ, కాత్యా చనిపోయారని కమాండర్ వార్త పంపాడే తను బతికే వున్నాడని యీ 616కి ఎలా తెలుసు? తనని చంపడానికి ప్రయత్నించిన యీ శత్రుకూటం తనని షూట్ చెయ్యకుండా 616 కబుర్లు చెప్పడానికి కుర్చీ లాక్కుని కూర్చున్నాడెందుకు? రాజు.. కాత్యాలు..

"మిస్టర్ యుగంధర్ మీ మొహంలోనే కనిపిస్తోంది మీ ఆశ్చర్యం. మిమ్మల్ని చంపమని నేను మా వాళ్ళకి చెప్పలేదు. అంటే హైజాకర్స్‌కి. మిమ్మల్ని కూడా పారాచూట్‌లో విమానంలోంచి దింపమని చెప్పాము. అందుకే మీ అంత బలవంతుణ్ణే పంపాము. మా హైజాకర్స్ పారాచూట్‌లో దిగగానే మాకు వైర్‌లెస్ ద్వారా వార్త పంపమనీ చెప్పాము. ఆ వార్త రాలేదు. దాన్నిబట్టి, మావాళ్ళని ముగ్గుర్నీ మీరు చంపేశారని గ్రహించాము. యింకా చెప్పాలా?"

"అవసరంలేదు. నేను ఎవర్నో తెలుసుకున్నారు. తర్వాత?" అడిగాడు యుగంధర్.

మళ్ళీ టెలిఫోన్ మోగింది. యుగంధర్ టెలిఫోన్ వైపు ఒకసారి చూసి వూరుకున్నాడు.

"మా ముఠావాళ్ళని ముగ్గుర్నీ చంపినందుకు, మిమ్మల్ని యిప్పుడు యీ క్షణం కాల్చి చంపాలి. నాకు చంపాలనే వుంది. కానీ మిమ్మల్ని చంపవద్దని నాకు ఆజ్ఞ" అన్నాడు 616.

"ఎవరిచ్చారు ఆ ఆజ్ఞ?" అడిగాడు యుగంధర్.

"మీకు అనవసరం. మీరు తప్పించుకోడానికో, నన్ను చంపేందుకో ప్రయత్నిస్తే మిమ్మల్ని చంపేందుకు క్షణం కూడా సందేహించనని చెప్పేందుకే మీకు యీ విషయం చెప్పాను. అంతేకాదు. మీ అసిస్టెంట్ రాజు కానీ, కాత్యా కానీ మీకు సహాయానికి వస్తారని ఆశించవద్దు. ఈపాటికి వాళ్ళూ బంధితులయి వుంటారు. రాజధాని హోటల్లో వున్న రాజూ, లోడీ హోటల్లో వున్న కాత్యా."

యుగంధర్ చిరునవ్వు నవ్వాడు.

"అవును. బండార్కర్కి కూడా తెలియకుండా మారువేషాలలో వస్తే, మా కళ్ళకి గంతలు కట్టి తప్పించుకోవచ్చు అనుకున్నారు. అదే మీరు చేసిన పెద్ద పొరపాటు."

"అలాగా!" అన్నాడు యుగంధర్.

"ఇంకో పదినిముషాలలో మా మనుష్యులు వస్తారు. మిమ్మల్ని సురక్షితంగా యీ హోటల్లోంచి తీసుకుని వెళతాము."

"ఎలా?" అడిగాడు యుగంధర్.

"చొప్పదంటు ప్రశ్నలు వెయ్యకండి. సేట్ గోవిందదాస్గా కాక తప్పతాగిన స్నేహితుడిగా తీసుకుని వెళతాము యీ గదిలోంచి. ప్లీజ్ మళ్ళీ ఆ రిస్టువాచీ కిటుకు ప్రయత్నించవద్దు. రివాల్వర్ మీద వేలునొక్కిపెట్టి వుంచాను" అన్నాడు 616 నవ్వుతూ.

యుగంధర్ మనస్సు ఆలోచనలతో పరుగులు తీస్తోంది. పదినిముషాల్లో వస్తారు 616 మనుషులు. ఆలోగా తను యీ దుర్మార్గుల బారినుండి తప్పించుకోవాలి. ఏం చెయ్యాలి? ఎలా? రివాల్వర్ ఛాతీమీద గురిపెట్టి వుంచాడు. గురి తప్పదు. బలప్రయోగం ప్రయోజనం లేదు. తను కదిలితే పేలుస్తాడు. గదిలో చడీచప్పుడూ లేదు. ఆ యిద్దరి ఉఛ్వాస నిశ్వాసాలు తప్ప ఆ యిద్దరి చేతి గడియారాల టకటక తప్ప.

యుగంధర్ పకపకా నవ్వాడు. విరగబడి నవ్వాడు.

616 ఆశ్చర్యంతో "ఎందుకా నవ్వు?" అడిగాడు.

"ఎవరు ముందు వస్తారో చూడాలి" అన్నాడు.

"చెప్పాగా మీ రాజు.."

"నో..నో..రాజు, కాత్యాలు కారు. కమాండర్ జనార్ధన్కి నిజం తెలుసు. బండార్కర్కి చెప్పమన్నాను. అంతేకాదు, స్థానిక పోలీసులకి వెంటనే ఫోన్ చేసి కాపలా వుంచమన్నాను."

"బండార్కర్ ముందు వస్తే మీ ప్రాణం, బండార్కర్ ప్రాణం పోతుంది" అన్నాడు 61ఆ6.

"ఫూలిష్గా మాట్లాడక. నీ వెనక ఆ తెరవెనక ఇద్దరు సాయుధ డిటెక్టివ్లున్నారు."

"నేను నమ్మను. అయినా వాళ్ళు నన్ను కాల్చేలోపున.."

"స్టుపిడ్ నువ్వు రివాల్వర్ నా ఛాతీమీదకి గురిపెట్టావు. బల్లమీద వున్న ఫ్లవర్ వాజ్ అడ్డం వుంది. నువ్వు రివాల్వర్ పైకెత్తేలోపున" అంటున్నాడు యుగంధర్.

తలుపు చప్పుడయింది. 616 రివాల్వర్ కొంచెం పైకి ఎత్తుతున్నాడు. అదే అదను. అదే అవకాశం కోసం కాచుకున్నాడు యుగంధర్. ముందున్న బల్లని ఒక్క తన్ను తన్నాడు. ఆ బల్ల 616మీద పడింది. ఆ బల్ల బరువుకి 616 కుర్చీతో సహా వెనక్కి పడ్డాడు. మెరుపులా లేచాడు యుగంధర్. బూటు కాలితో 616ని కణతమీద ఒకతన్ను తన్నాడు. అరగంటవరకు 616కి స్పృహరాదని యుగంధర్కి

తెలుసు. తలుపు తెరుచుకుంటోంది. వ్యవధిలేదు. యుగంధర్ ఒక అంగన తలుపు చేరుకున్నాడు. పక్కగా నిలబడ్డాడు తలుపుకి. తలుపు తెరుచుకుంది. ఇద్దరు చేతుల్లో రివాల్వర్స్ పట్టుకుని గదిలోకి వచ్చారు. ఒకడు వెంటనే తలుపు మూశాడు కాలితో.

''టైముకు వచ్చాం సార్'' అంటున్నాడు ఒకడు.

యుగంధర్ పిడికిళ్ళు బిగించాడు. ప్రస్తుతానికి అవే తన ఆయుధాలు. ఆ యిద్దర్నీ వెనకనించి మెడమీద ఒకేసారిగా కొట్టాడు. ఇనపగుళ్ళతో కొట్టినట్లయింది వాళ్ళకి. స్పృహ తప్పి ముందుకు పడ్డారు వాళ్ళు.

యుగంధర్ ఆయాసంతో ఒక్క నిట్టూర్పు వొదిలి తలుపు లోపల గడియపెట్టాడు.

3

కమాండర్ జనార్ధన్ చెప్పిన విషయాలు వినగానే బండార్కర్ మొహం వికసించింది. ''థాంక్ యు కమాండర్'' అని స్ట్రెచర్ మీదవున్న శవాలని చూసి కళ్ళు తుడుచుకుని, ఏర్‌పోర్ట్ బిల్డింగ్‌వైపు తిరిగాడు. తిన్నగా ఏర్‌పోర్ట్ సెక్యూరిటీ చీఫ్‌ని కలుసుకుని, ఆ మూడు శవాలని మార్చురీకి చేర్చమనీ, తను చెప్పేటంతవరకూ శవపరీక్ష చేయవద్దనీ ఆదేశించాడు.

యుగంధర్ ఎక్కడికి వెళ్ళాడు? ఎక్కడో బసచేసి వుంటాడు. బహుశా తిన్నగా తన ఆఫీసుకి వెళ్ళివుంటాడేమో అనుకుంటూ కారు పార్కింగ్ స్పేస్‌వైపు నడుస్తున్నాడు.

''సర్! సర్!'' బండార్కర్ ఆగి ''యస్?'' అన్నాడు. ఎవరో పన్నెండేళ్ళ కుర్రాడు, షూ పాలిష్ కుర్రాడిలా వున్నాడు. బండార్కర్‌కి ఒక చిన్న చీటీ యిచ్చాడు.

''హోటల్ గ్రీన్‌లాండ్స్, రూం నెంబర్ 20''

''ఎవరిచ్చారు?'' అడిగాడు బండార్కర్.

''ఎవరో ఒక ముసలాయన మీ కారు చూపించి, మీ కారు దగ్గరకి వెళ్ళి, మీ ఆనవాలు చెప్పి, అలాటి ఆయనకి యివ్వమన్నారు.''

''వెరీగుడ్ థాంక్యూ మై బాయ్'' అని బండార్కర్ ఒక రెండు రూపాయలు ఆ కుర్రాడికి యిచ్చి, కారు ఎక్కాడు.

అరగంట తర్వాత హోటల్ గ్రీన్‌లాండ్ ముందు ఆగింది. బండార్కర్ లిఫ్టులో తిన్నగా రూం నెంబర్ 20కి చేరుకున్నాడు. యుగంధర్ చాలా జాగ్రత్త తీసుకుంటున్నాడు. అనవసరం. బాహాటంగా వచ్చినా, ఆ దుర్మార్గులు ఏం చెయ్యగలరు? తను తగిన రక్షణ సిబ్బందిని ఏర్పాటు చేశాడు. విడిగా విమానాలు ఛార్టర్ చేసుకునుంటే అసలు యీ హైజాకింగ్ జరిగేదికాదు. అయినా మద్రాసు విమానాశ్రయంలో అంత జాగ్రత్త, రక్షణ వుండగా ఆ హైజాకర్స్ ముగ్గురూ ఎలా ఆయుధాలతో విమానం ఎక్కారు? డిపార్టుమెంటల్ ఎంక్వయిరీ చేయించాలి. మంత్రులు, యింకా ఉన్నతాధికారులు, సామాన్యమైన ప్రయాణీకులతో విమానాలల్లో ప్రయాణం చేస్తున్న యీ రోజుల్లో, హైజాకింగ్‌కి అవకాశం వుండకూడదు. చనిపోయిన ఆ ముగ్గురు హైజాకర్స్ ఎవరో తెలుసుకోవాలి. ఆలోచిస్తూ బండార్కర్ రూం నెంబర్ 20కి చేరుకున్నాడు. బజర్ నొక్కాడు.

''కమ్ యిన్'' అన్న మాటలు వినిపించాయి.

తలుపు పిడితిప్పి అడుగుపెట్టాడు లోపలికి. స్ప్రింగ్ తలుపు మూసుకుంది. ''మిస్టర్ యుగంధర్'' అంటున్నాడు. తలమీద గట్టిదెబ్బ. ఏ పిస్తోలు పిడితోనో కొట్టినట్టయింది. ముందుకు నేలమీద కూలిపోయాడు కుప్పగా.

4

రూంబాయ్ వెళ్ళగానే రాజు తలుపు లోపల గడియపెట్టి తన విగ్గు, మారువేషం తీసెయ్యాలా? యుగంధర్‌కి తనే ముందు ఫోన్ చెయ్యాలా అని ఆలోచిస్తూండగా టెలిఫోన్ మోగింది. ఆపరేటర్ "యస్ సర్" అనడం వినిపించింది. తర్వాత "హల్లో" అన్న యుగంధర్ కంఠస్వరం.

"హల్లో సర్"

జవాబు లేదు. క్లిక్ మన్నది టెలిఫోన్ డిస్కనెక్ట్ చేసినట్టు. రాజు రిసీవర్ టాప్ చేశాడు. హోటల్ ఆపరేటర్‌ని అడిగాడు లైన్ ఎందుకు కట్ అయిందని. లైన్ కట్ కాలేదనీ, అవతల టెలిఫోన్ పెట్టేశారనీ చెప్పింది. "హల్లో" అన్న యుగంధర్, తర్వాత ఏమీ మాట్లాడకుండా ఎందుకు రిసీవర్ పెట్టేశారు. రిసీవర్ తీసి హోటల్ రంజిత్‌కు రూం నెంబర్ 321కి కనెక్ట్ చెయ్యమని అడిగాడు రాజు. టెలిఫోన్ అవతల మోగుతున్న చప్పుడు వినపడింది. ఎవరూ తియ్యలేదు. "నో రెస్పాన్స్ సర్" అన్నది ఆపరేటర్.

"ట్రై ఎగైన్ ఆఫ్టర్ ఫైవ్ మినిట్స్" అన్నాడు రాజు.

కుర్చీలోంచి లేచి పచార్లు ప్రారంభించాడు. ఏమిటిది? ఎందుకు యుగంధర్ గదిలో లేడు.

'హల్లో' అన్న మనిషి ఏమయ్యాడు?

టెలిఫోన్ గణగణ మోగింది. సంతోషంతో రిసీవ్‌ర్ తీశాడు. "మళ్ళీ ప్రయత్నించాను సర్. హోటల్ రంజిత్ రూం నెం.321 నించి రెస్పాన్స్ లేదు" అన్నది ఆపరేటర్. రాజు రిసీవర్ విసుగ్గా పెట్టేశాడు. యుగంధర్‌కి ఏదయినా ఆపద కలిగిందా? ఎలా కలుగుతుంది? మారువేషంలో మారుపేరుతో యుగంధర్ చనిపోయినట్టూ భ్రమ కల్పించారే. శత్రువులకి ఎలా తెలుస్తుంది? హోటల్ గదిలో తలుపు గడియపెట్టుకున్న యుగంధర్ని ఏం చెయ్యగలరు? చటుక్కున మళ్ళీ టెలిఫోన్ తీసి, హోటల్ లోడీకి కనెక్ట్ చెయ్యమన్నాడు.

"హోటల్ లోడీ రెసెప్షన్ హియర్"

"ఒక అరగంట క్రితం మీ హోటల్‌కి ఎడ్మండ్ అనే యువకుడు వచ్చి దిగాడు. దయచేసి, ఆయన రూంకి కనెక్షన్ యివ్వండి."

"జస్ట్ ఒన్ మినిట్. వి ఆర్ సారీ సర్. ఎడ్మండ్ అనే ఆయన యీ హోటల్‌కి రాలేదు. బస చెయ్యలేదు."

రాజు రిసీవర్ పెట్టేశాడు. కాత్యా లోడీ హోటల్‌కి వెళ్ళకుండా ఎక్కడికి వెళ్ళింది. యుగంధరూ, తనూ స్పష్టంగా చెప్పారే, ఎక్కడికీ వెళ్ళవద్దనీ తిన్నగా హోటల్ లోడీకి వెళ్ళమనీ. ఎందుకు అక్కడికి వెళ్ళకుండా మరెక్కడికో వెళ్ళింది. తనకై తనే వెళ్ళిందా?

రాజు మెదడు వేడెక్కుతోంది. అటు యుగంధర్. ఇటు కాత్యా. ఏమిటి తన కర్తవ్యం? తను ఏం చెయ్యాలి? గోళ్ళు గిల్లుకుంటూ గదిలో కూర్చోవాలా? యుగంధర్ కోసం తను హోటల్ రంజిత్‌కి వెళ్ళాలా? తను వెళితే యీలోగా ఎక్కణ్ణించో యుగంధర్ తనకి ఫోన్ చేస్తే కాత్యా వస్తే?

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments